

pakkus ennast Koliatiga taplema. Saul tahtis kül tedda temma noordusse parrast taggasi hoida; agga kui Dawet järrele ei andnud, panti temmale raud-kübbar pähhä ja raud-rided selga, agga et ta nende al en- nast nenda ei wõinud ligutada, kuida tahtis, panni ta neid kohhe mahha, ja läks omma karjatse-keppi ja linqoga hirmhamba waen- lasse wasto, kindlaste Jummalä peale lo- tes. Kui nüüd Koliat temma peale olli tullemas, wiska Dawet lingo kirowiga tem- male otsa, et ta uimane mahhalanges; Da- wet tõmmas ta omma möga tuppest ja raius temma pea otsast ärra. Wilistid pöggene- sid siis sure hirmoga ja jätsid taplusse ma Israeli-rahwa kätte.

Selle ja mitme mu teggude parrast auus- tas ja fitis rahwas Dawetit; agga Saul hakkas tedda kae:sema, tedda wihkama ja takkakiusama. Sedda ennam hoidis Jo- natan, Sauli poeg, Daweti pole, ja nen- de noorte meeste köikumatta söbrus on nen- dasammoti wannaks-sannaks sanud, kui Da-

mon ja Pitiasi, ning Orestes ja Piladesi söbrus Krefa rahwa seas. Jonatan teadis kül, et Dawet temma isä aujärke piddi parrima; siiski hoidis ta ennast temma po- le, armastas tedda, ja andis temmale tea- da, kuida Saul salloja pidis tedda hukka sata; sest et se temmal forda ei läinud, om- ma isä wihha temma wasto, isä südda- mest ärrakaotada. Dawet piddi separrast Sauli eest ärrapöggene- ma. Paljo kes Sau- li wallitsussega rahhul ei olnud, seltsisid Da- wetiga temma reddo paikas, ja näggi tem- ma mitto sadda meest ennese ümber olle- wad. Nende wasto läks Saul omma söa- wäega wälja. Mitto forda olleks Dawet om- mas pelgus omma taggaajajad wõinud tap- pa; agga temma ei teinud sedda mitte, sest et omma kunninga külge kät ei tahtnud pis- ta. Daweti aus meel lööfus Sauli süddant nenda, et ta kül omma üllekohhut tundis ja tunnistas; siiski ei jätnud temma teise ello peale käimist, ja Dawet pöggenes Wilistide male, kus ta tükki aega ellas.